

پیشکسوت: قطعنامه 598، هشتمین قطعنامه‌های بود که شورای امن‌ت سازمان ملل از ابتدای تجاوز علنی رژیم بعثی عراق به جمهوری اسلامی ایران، صادر کرده بود. همه قطعنامه‌های قبلی به علت جهت گیری ناعادلانه آنها از سوی ایران رد شده بود اما در ابتدای صدور قطعنامه 598 بعثت نکات مثبتی که در این قطعنامه گنجانده شده بود از سوی جمهوری اسلامی اعلام شد که ایران جای بحث و مذاکره در این قطعنامه پیدا نکرد و آن را نه رد کرد و نه قبول ولی سرانجام در تاریخ 27 تیر 1367 این قطعنامه مورد قبول جمهوری اسلامی ایران قرار گرفت. متن قطعنامه 598: شورای امن‌ت، با تأیید مجدد قطعنامه (1986 م. لادی) 582 خود، با ابراز نگرانی عمیق از این که علی‌رغم درخواستهایش برای آتش بس، منازعه بین ایران و عراق به شدت سابق با تلفات شدید انسانی و تخریب مادی ادامه دارد، با ابراز تأسف از آغاز و ادامه منازعه، همچون با ابراز تأسف از بمباران مراکز صرفاً مسکونی و نظامی، حملات به کشته رانی بی طرفانه و هواپیمای کشورهای شوری، نقض قوانین بین‌المللی انسان دوستانه و دیگر قوانین ناظر بر درگیری مسلحانه، بویژه کاربرد سلاحهای شیمیایی برخلاف الزامات پروتکل 1925 ژنو، با ابراز نگرانی عمیق نسبت به احتمال تشدید و گسترش بیشتر منازعه، مصمم گردید به تمامی اقدامات نظامی بین ایران و عراق خاتمه بخشد، معتقد شد که می‌باید یک راه حل جامع، عادلانه، شرافتمندانه و پایدار بین ایران و عراق به دست آید. با ادآوری مفاد منشور ملل متحد، به ویژه تعهد همه دولت‌ها عضو به حل اختلافات بین‌المللی خود از راه‌های مسالمت‌آمیز به نحوی که صلح و امن‌ت بین‌المللی و عدالت به مخاطره نیفتد، با حکم به این که در منازعه ما بین ایران و عراق زمینه صلح حاصل شده است، با اقدام براساس مواد 39 و 40 منشور ملل متحد: 1- خواستار آن است که به عنوان یک قدم اول جهت حل و فصل (مناقشه) از راه مذاکره، ایران و عراق یک آتش بس فوری را رعایت کرده، به تمامی عملیات نظامی در زمینه، در ایران و هوا خاتمه داده و تمامی نیروهای خود را بدون درنگ به مرزهای شناخته شده بین‌المللی بازگردانند. 2- از دبر رکل درخواست می‌کند که رژیم ناظر ملل متحد را برای بررسی، تأیید و نظارت بر آتش بس و عقب نشینی نیروها اعزام نماید و همچنین از دبر رکل درخواست می‌نماید با مشورت طرفین درگیر، تدابیر لازم را اتخاذ نموده، گزارش آن را به شورای امن‌ت ارائه نماید. 3- مصرانه می‌خواهد اسرای جنگی آزاد شده و پس از قطع مخاصمات فعال کنونی، براساس کنوانسیون سوم ژنو 12 اوت 1949، بدون تأخیر به کشور خود بازگردانده شوند. 4- از ایران و عراق می‌خواهد با دبر رکل در اجرای این قطعنامه و در تلاشهای مانج‌نگرانه برای حصول یک راه حل جامع، عادلانه و شرافتمندانه مورد قبول دو طرف در خصوص تمام موضوعات موجود، منطبق با اصول مندرج در منشور ملل متحد، همکاری نمایند. 5- از تمامی کشورهای دیگر می‌خواهد که حداکثر خوشننداری را مبذول دارند و از هرگونه اقدامی که می‌تواند منجر به تشدید و گسترش بیشتر منازعه گردد احتراز کنند و بدین ترتیب اجرای قطعنامه حاضر را تسهیل نمایند. 6- از دبر رکل درخواست می‌نماید که با مشورت با ایران و عراق، مسأله تفویض اختیارات به یک هیأت بی طرف برای تحقیق راجع به مسؤلیت منازعه را بررسی نموده و در اسرع وقت به شورای امن‌ت گزارش دهد. 7- ابعاد خسارات وارده در خلال منازعه و نیز از به تلاشهای بازسازی با کمکهای مناسب بین‌المللی پس از خاتمه درگیری تصدیق می‌گردد و در این خصوص از دبر رکل درخواست می‌کند که هیأت کارشناسان را برای مطالعه موضوع بازسازی و گزارش به شورای امن‌ت تعیین نماید. 8- همچنین از دبر رکل درخواست می‌کند که با مشورت با ایران و عراق و دیگر کشورهای منطقه، راههای افزایش امن‌ت و ثبات منطقه را مورد مدافه قرار دهد. 9- از دبر رکل درخواست می‌کند که شورای امن‌ت را در مورد اجرای این قطعنامه مطلع نماید. 10- مصمم است برای بررسی اقدامات بیشتر جهت رعایت و اجرای این قطعنامه در صورت ضرورت جلسات دیگری مجدداً تشکیل دهد. حضرت امام خمینی پیام مهمی در این مورد خطاب به ملت ایران صادر فرمودند که در قسمتی از این پیام آمده است: «و اما در مورد قبول قطعنامه که حقاً مسأله بسیار تلخ و ناگواری برای همه و خصوصاً برای من بود این است که من تا چند روز قبل معتقد به همان شیوه دفاع و مواضع اعلام شده در جنگ بودم و مصلحت نظام و کشور و انقلاب را در اجرای آن میداندم، ولی به واسطه حوادث و عواملی که از ذکر آن فعلاً خودداری میکنم و به امید خداوند در آینده روشن خواهد شد و با توجه به نظر تمامی کارشناسان سیاسی و نظامی سطح بالای کشور - که من به تعهد و دلسوزی و صداقت آنان اعتماد دارم - با قبول قطعنامه و آتش بس موافقت نمودم و در مقطع کنونی آن را به مصلحت انقلاب و نظام میدانم و خدا میداند که اگر نبود انگ‌زهای که همه ما و عزت و اعتبار ما با دبر رکل مصلحت نظام و مسلمین قربانی شود، هرگز راضی به این عمل نمیبودم و مرگ و شهادت برای من گواراتر بود، اما چاره چیست؟ همه با دبر رضا به رضا حق تعالی گردن نهیم در روز امتحان الهی بود که گذشت و فردا امتحان دیگری است که پیش می‌آید.... من باز هم بگویم قبول این مسأله برای من از زهر کشنده‌تر است، ولی راضی به رضای

خدا هم و برای رضایت او این جرعه را نوشادم و نکته‌های که تذکر آن لازم است در قبول این قطعنامه فقط مسؤولان این کشور را با اتکای خود تصمصم گرفتند. تصمصم امروز فقط برای تشخیص مصلحت بود.... بدانند که هر روزی از آن شماست.»